

РЕШЕНИЕ

№ 23833

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4448** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ай-Ч. Ли, гражданка на Т., чрез адвокат В. Д. срещу отказ от 03.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D” по заявление № АТН 2400088V, на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Г..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D”, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че в оспорения отказ не е посочено, защо административният орган прима, че документите за жилищно настаняване са формално изготвени и как е достигнал до извода, че са декларирани неверни данни. В оспорения административен акт са изложени бланкетни мотиви. Категорично е доказана целта на престоя, свързана с обучение на оспорващия в българско висше учебно заведение, по специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии” на английски език. Обучението ще се извършва по европейска програма, за което са представени съответните документи. В тази връзка са инвокирани са доводи, че в обжалвания отказ не се посочва, на какво точно се основават съмненията за това, че „представената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна”. Липсата на изложени конкретни факти в тази връзка не дават възможност на апликанта за виза да разбере, на какво се основава властническото изявление на административния орган и да организира защитата си. Според оспорващия, в постановения отказ

са изложени само хипотези и предположения, което го поставя в противоречие с целта на закона (Визовия кодекс на ЕС). Твърди се, че на друго лице при същите условия и при представянето на идентични документи е издадена виза, което показва неравно третиране на различните кандидати. В жалбата е направено позоваване на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат Д. поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 24.10.2024 г. в посолството на Република България в [населено място], Г., Ай-Ч. Ли, гражданка на Т., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Ай-Ч. Ли, издаден от компетентните власти на Република К. (Т.), 2. Удостоверение № 04-11-557/12.08.2024 г., издадено от Министерството на образованието и науката, видно от което Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.) е приета за студент в Европейски политехнически университет, специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии” на английски език, редовна форма на обучение, за придобиване на образователно-квалификационна степен „Магистър”. 3. Извлечение от банкова сметка на Ин-Цу Л. от 11.10.2024 г., издаден от Х. Н. К. Б., в Т., К. (Т.), от което е видно, че Ин-Цу Л. е титуляр на банкова сметка в тайвански долари, с наличност, равняваща се на 63 418 щатски долара, 4. Декларация, подписана от Ин-Цу Л., в която същият заявява, че ще осигури финансова подкрепа на Ай-Ч. Ли, за да може същата да завърши обучението си в Европейската академия за филмова музика, 5. Удостоверение № 129/15.08.2024 г., издадено от Европейски политехнически университет, [населено място], Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.) е приета за студент в Европейски политехнически университет, специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии” на английски език, редовна форма на обучение, за придобиване на образователно-квалификационна степен „Магистър” и същата ще бъде настанена в общежитие на ВСУ „Л. К.”, съгласно договор с Европейски политехнически университет, 6. Удостоверение, издадено от Директора на Дирекция „Висше образование”, при Министерството на образованието и науката, видно от което М. Т., гражданин на Великобритания, е приета за студент, зимен семестър на учебната 2024/2025 г. в Медицински университет – П., на английски език, 7. Застрахователна полица, издадена от Застрахователна компания ДЗИ АД, с валидност от 01.09.2024 г. до 31.08.2025 г., удостоверяваща покритие на медицински разходи на Ай-Ч. Ли, гражданка на Т., по време на престоя ѝ в България, 8. Полицейско удостоверение за съдимост, заверено от нотариус и издадено от компетентните власти на К. (Т.), видно от което Ай-Ч. Ли няма осъдителна присъда.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 77 от 03.07.2024 г. на посланика на Република България в А., Г., с която М. Д., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в А., Г., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за

издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при отдел „Миграция”, СДВР е прието становище от 29.11.2024 г., съставено от Началник на отдел „Миграция”, СДВР, в което е отразено положително становище за издаване на виза на Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.).

Видно от приетото писмо на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност” от 20.05.2025 г., във връзка с проведената съгласувателна процедура по подаденото от Ай-Ч. Ли, за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, е изразено отрицателно становище. Апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, защото при извършената проверка, чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Чуждият гражданин е предоставил фиктивен адрес на настаняване. Няма изготвени документи по воденото производство.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявения престой. Декларирани са неверни данни. Формално изготвени документи за осигурено жилище, с цел изпълнение на условията.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни, за надлежно връчване на оспорения отказ на Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.), поради което следва да се приеме, че подадената директно в АССГ жалба на 22.04.2025 г. (вх. № 9748) е в рамките на срока по чл. 149 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Д., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в А., Г., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени правните основания за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

Изложени са и кратки мотиви. Административният орган е приел, че кандидатът не доказва

достоверно целта и условията на заявления престой. Декларирани са неверни данни. Формално изготвени документи за осигурено жилище, с цел изпълнение на условията.

В разглеждания казус е безспорно, че Ай-Ч. Ли е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24в от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че Ай-Ч. Ли е представила валиден паспорт, издаден от властите на Република К. (Т.).

Видно от подробно описаните по-горе документи, издадени от длъжностни лица от Министерството на образованието и науката и Европейския политехнически университет, неоспорени и приети като доказателства по делото, Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.) е приета за студент в Европейски политехнически университет, специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии” на английски език, редовна форма на обучение, за придобиване на образователно-квалификационна степен „Магистър”.

Представеното по административната преписка и неоспорено банково извлечение, сочи, към момента на подаването на заявлението за издаване на виза, Ин-Цу Л., който е декларира осигуряване на финансова подкрепа на Ай-Ч. Ли, за да може същата да завърши обучението си в Европейската академия за филмова музика, е разполагал с достатъчно средства за да осигури такава издръжка, се издържа, по време на следването ѝ в България – 63 418 щатски долара.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви, в графа „допълнителни забележки”.

От описаните документи се установява безспорно целта на декларирания престой – обучение в редовна форма във българско висше учебно заведение – Европейски политехнически университет.

Фактически и правно неразбираем е мотива, че са декларирани неверни данни. Не се установява кои данни са неверни и с какви средства е установено това твърдение.

От издаденото от това учебно заведение удостоверение № 129/15.08.2024 г., издадено от Европейски политехнически университет, [населено място], се установява, че Ай-Ч. Ли, гражданка на К. (Т.) е приета за студент в Европейски политехнически университет, специалност „Информационни технологии за създаване и управление на озвучаването на визуалните медии” на английски език, редовна форма на обучение, за придобиване на образователно-квалификационна степен „Магистър” и същата ще бъде настанена в общежитие на ВСУ „Л. К.”, съгласно договор с Европейски политехнически университет.

Удостоверението представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и при липса на оспорване има обвързваща съда материална доказателствена сили, досежно отразените в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на издалото го длъжностно лице –

ректора на Европейския политехнически университет.

Изложеното мотивира съда да приеме, че по време престоя си в България, за Ай-Ч. Ли, е осигурено жилищно настаняване в студентско общежитие.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявения престой, кои декларирани са неверни данни и защо са изготвени формално документи за осигурено жилище.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за некомпетентност или базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до загубата на минимум една година от живота на чуждестранната гражданка, свързано с невъзможността ѝ да се обучава в българско висше учебно заведение и за значителни финансови загуби за самото учебно заведение от неплатени учебни такси.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в А., Г., за ново разглеждане на подаденото от Ай-Ч.

Ли, гражданка на Република К. (Т.), заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Адвокат Д. е представил списък с разноски и доказателства за извършването им, включително и за адвокатско възнаграждение и за превод на български език на документи, съгласно дадените от съда указания, поради което същите следва да бъдат присъдени.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ай-Ч. Ли, гражданка на Т., чрез адвокат В. Д. отказ от 03.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ по заявление № АТН 2400088V, на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Г..

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Г., за повторно разглеждане на подаденото от Ай-Ч. Ли, гражданка на Република К. (Т.) искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Ай-Ч. Ли, гражданка на Република К. (Т.), на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 1490 (хиляда четиристотин и деветдесет) лв., направени в хода на производството по делото разноски, от които 10 (десет) лева, представляваща платена държавна такса, 1000 лв., платено адвокатско възнаграждение и 480 лв. такса за превод на документи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.